

Arrest

nr. 339 361 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 (3de verdieping)
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 7 februari 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven grotendeels dezelfde zijn als die van haar partner R.X en voert zij eveneens een vrees aan ten gevolge van het aanwezige bendegeweld in hun buurt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift wat deze gelijklopende vluchtmotieven betreft dezelfde middelen en argumentatie aanvoert zoals ontwikkeld in het beroep van haar partner.

Inzake haar partner, gekend onder rolnummer 333 476, heeft de Raad bij beschikking zijn aanvraag verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 7 februari 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat, hoewel hij deze heeft aangevraagd, hij geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen waardoor hij bijgevolg niet in staat werd gesteld om een effectieve en daadwerkelijke verdediging voor te bereiden.

De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft aangevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 29 januari 2025. Verweerder beaamt in zijn nota met opmerkingen dat werd nagelaten om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op te sturen naar verzoeker en dat hij aldus tekort is gekomen aan zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5quater, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling aangevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud tijdig aan verzoeker te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel dit te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, bemerkt de Raad vooreerst dat, in de mate dat hij de kopie van het eerste persoonlijk onderhoud had willen ontvangen, verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Het inzagerecht laat verzoeker of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier bij het CGVS in te kijken en kennis te

nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Hij had aldus de mogelijkheid om de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen bij het CGVS nadat hij zijn negatieve beslissing had ontvangen en had opgemerkt dat hij de notities nooit heeft ontvangen, hetgeen verzoeker heeft nagelaten. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het CGVS te krijgen.

Ongeacht het niet versturen van de notities van het persoonlijk onderhoud, was verzoeker verder in de mogelijkheid om tijdig beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing en heeft hij zijn opmerkingen op de motieven van de bestreden beslissing kunnen formuleren. Verzoeker heeft dit, zoals blijkt uit zijn verzoekschrift, onder andere gedaan door gebruik te maken van de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn partner die wel correct werden verstuurd. Nergens in het verzoekschrift toont verzoeker aan dat hij, mits een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te hebben ontvangen, andere elementen had kunnen aandragen dan deze die hij in het verzoekschrift heeft aangevoerd.

In de nota met opmerkingen wordt dan ook terecht aangegeven dat uit het gegeven dat verzoeker nagelaten heeft om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen na het ontvangen van de bestreden beslissing, hij tijdig beroep heeft kunnen indienen tegen de bestreden beslissing en hij zijn opmerkingen heeft kunnen maken over de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker aldus met kennis van zaken zijn verzoekschrift heeft kunnen opstellen en dat hij wel in staat was zijn rechten dienaangaande te doen gelden. Verzoeker toont in casu niet aan dat hij belemmerd was in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.

3. Verzoeker wijst op de onrust in hun wijk door de aanwezigheid van een bende en verklaart ten gevolge hiervan een vrees te koesteren in hoofde van zijn kinderen.

4.1. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

4.2. Zo bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker noch zijn partner noch hun kinderen concrete problemen meemaakten met deze bende.

Verzoeker betwist dit en repliceert in zijn verzoekschrift dat zijn partner aangegeven heeft dat zijn kinderen benaderd werden door de bende om gerekruteerd te worden. Nergens tijdens hun persoonlijk onderhoud verklaarden verzoeker en zijn partner echter dat hun kinderen benaderd werden door de bende met het oog op rekrutering. Het loutere feit dat bendeleden een paar keer hebben geroepen naar hun kinderen en gevraagd hebben of ze naar hen wilden komen, zonder meer, is naar aard, intensiteit en draagwijdte onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd. Beiden gaven voorts meermaals aan dat zij noch hun kinderen concrete problemen hebben gekend met de bende (NPO verzoeker, p. 6; NPO partner, p. 9, 11). Het gegeven dat verzoeker noch zijn partner wisten wie er lid was van deze bende, toont eens te meer aan dat zij geen persoonlijke problemen hebben met deze bendeleden. Verzoeker verwijst nog naar de moord gepleegd in de buurt van de school van zijn kinderen. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, vond dit incident reeds twee jaar geleden plaats, gingen zijn kinderen drie dagen na deze moord opnieuw naar school en haalde hij noch zijn partner hieromtrent verdere problemen aan.

Verzoekers weten hun vrees dan ook op geen enkel wijze te concretiseren. Uit hun verklaringen kan niet afgeleid worden dat hij, zijn partner en/of hun kinderen persoonlijk gevisieerd zouden worden door het geweld in hun wijk.

Uit een algemeen onveiligheidsgevoel noch uit een algemene situatie kan worden afgeleid dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt door het bendegeweld in zijn wijk (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Het opgeworpen onveiligheidsgevoel volstaat dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde en die van zijn partner en kinderen aan te tonen, daar uit hun verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij werden gevisieerd.

4.3. Los daarvan toont verzoeker niet aan dat het hem en zijn gezin met betrekking tot eventuele problemen met en vrees voor de aanwezige bende in hun wijk aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 5 december 2023, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor

opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet.

Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in hier anders over te doen denken. Hij haalt in zijn verzoekschrift een voorbeeld aan waarbij de dader alleen werd veroordeeld tot huisarrest omdat het openbaar ministerie zich had teruggetrokken, hetgeen luidens hem de problemen met de onafhankelijkheid van het Albanese rechtssysteem illustreert. Eén enkel voorbeeld, waarvan overigens niet alle feiten worden weergegeven, toont echter niet aan dat het Albanese rechtssysteem niet voldoende doeltreffend is. De overige informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst waarin onder meer verwezen wordt naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Uit de informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoeker zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Noch het betoog van verzoeker, noch de informatie waarnaar hij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich opnieuw tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Zo gingen verzoeker noch zijn partner ooit naar de politie (NPO verzoeker, p. 6-7; NPO partner, p. 9, 11). Hun verklaringen dat de politie corrupt is en met deze bende samenwerkte overtuigen voorts niet. De commissaris-generaal zet in dit verband op goede gronden uiteen: “• Wat betreft de bewering van u en uw partner dat de politie met deze bende samenwerkte (CGVS, p.5; CGVS [I.X.], p.9), overtuigen jullie verklaringen niet. Jullie verklaarden dat de politie regelmatig naar jullie wijk kwam, met de bende sprak en vervolgens terug vertrok zonder iemand te arresteren of actie te ondernemen (CGVS, p.5; CGVS [I.X.], p.8). Jullie hadden verder echter geen andere reden om aan te nemen dat de politie samenwerkte met de bende in uw wijk (CGVS, p.6; CGVS [I.X.], p.9). Zo had u zelf nooit iets concreet meegemaakt met de politie waardoor u wist dat ze met deze bende samenwerkte, noch kon u een concreet voorbeeld van deze samenwerking geven (CGVS, p.6). Daarbij wisten jullie tevens niet wie specifiek van de politie dan met deze bende samenwerkte (CGVS, p.6; CGVS [I.X.], p. 9).

- *Wat betreft uw bewering dat de politie corrupt is (CGVS, p.6), baseert u zich louter op het feit dat u op televisie zag dat iemand een klacht deed bij de politie, twee weken later terugging en ze de papieren van zijn eerste melding niet meer vonden. U had zelf echter niets meegemaakt, noch kende u iemand die zoiets met de politie meemaakte. U kon verder geen voorbeeld geven van de door u beweerde corruptie (CGVS, p.7).*
- *U verklaarde dat, indien u bij een terugkeer naar Albanië om eender welke reden problemen zou kennen, u wel naar de politie zou kunnen stappen (CGVS, p.7). Uw partner verklaarde daarbij dat ze voor grote dingen, zoals bijvoorbeeld in geval van huiselijk geweld, hulp zou kunnen vragen bij de politie (CGVS [I.X.], p.11).” Verzoeker laat deze pertinente bevindingen volledig ongemoeid.*

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Een algemene verwijzing naar corruptie bij de politie doet hier niet anders over denken. Hij toont niet concreet aan dat het hem en zijn gezin met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, nog los van het gegeven dat zij niet persoonlijk geïsoleerd worden door het geweld in hun wijk, aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

4.5. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten. Deze vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien het door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd overeind.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. De Raad bevestigt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Er mag echter niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van een beschermingsverzoek, quod in casu, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Hoger is gebleken dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit dergelijke vrees of risico blijkt.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van

herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

3.1. Naast het aanwezige bendegeweld in hun buurt zoals ook aangebracht door haar partner, voegt zij hier nog eigen feiten aan toe. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 januari 2025 stelt zij dat zij op 1 oktober 2024 in haar buurt maar net kon ontsnappen aan verkrachting. In haar aanvullende nota van 28 maart 2025 merkt zij een fout op in haar relaas en geeft zij aan dat zij wel degelijk verkracht werd; zij werd gered maar pas nadat de handeling reeds was begonnen.

3.2. Los van het feit dat het niet ernstig is dat verzoekster dit misverstand pas bij aanvullende nota tracht recht te zetten terwijl zij dit reeds in haar verzoekschrift had kunnen aanbrengen en deze gewijzigde verklaringen niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen, wijzigt deze situatie niets aan de bovenstaande bevinding dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Zij heeft immers nooit aangifte gedaan van dit incident bij de politie (NPO, p. 10). In haar verzoekschrift geeft zij aan dat een aangifte doen niet vanzelfsprekend is in een land als Albanië waarin een overheersend machistische cultuur heerst, maar neemt hiermee niet weg dat zij de politie nooit op de hoogte heeft gebracht. De Raad wijst erop dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Door niet naar de politie te gaan, stelde verzoekster hen dan ook niet in de mogelijkheid om haar te beschermen en op passende wijze te reageren.

De Raad kan aannemen dat voormelde gebeurtenis in het leven van verzoekster haar zwaar raakt, maar dit kan niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de bevinding dat zij beroep kan doen op bescherming door de Albanese overheid.

3.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoont dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Verzoekster geeft aan dat zij niet wil worden gehoord in aanwezigheid van haar echtgenoot (zaak 333 476 met volgnr. 8 op deze terechtzitting). Deze laatste heeft hiertegen geen bezwaar en verlaat de zittingzaal nadat de debatten in zijn zaak werden gesloten. De voorzitter behandelt verzoeksters zaak met gesloten deuren en verwijst vooreerst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster legt een aanvullende nota neer en duidt dat hierin wordt uiteengezet waarom Albanië niet langer kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst, met name omdat niet langer is voldaan aan de wettelijke verplichting om de lijst met veilige landen van herkomst jaarlijks te verlengen. Bijgevolg is de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing komen te vervallen. Verder geeft verzoekster aan dat het voor haar heel moeilijk was om de toelichtingen die zij thans wil verstrekken ter sprake te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerder, aangezien zij niet wist of haar echtgenoot al dan niet op de hoogte zou komen van haar verklaringen aldaar. Zij heeft in Albanië een trauma opgelopen, werd meer bepaald verkracht en heeft hierover alles verklaard aan haar advocaat. Hierover bevroegd, licht verzoekster toe dat alles is gebeurd op 1 oktober 2024 toen zij naar huis terugkeerde van het restaurant waar zij tot 23 uur 30. Het was donker toen zij werd belaagd door een gemaskerde man die haar heeft verkracht. Verzoekster heeft hierover tegen niemand iets verteld en de volgende dag een zelfmoordpoging ondernomen die werd verijdeld door haar oudste zoon. Verzoekster durfde haar echtgenoot niets vertellen omdat zij de dader onmogelijk kon identificeren. Indien zij haar echtgenoot iets zou vertellen, vreest zij “dat hij ook een dader zou worden”, m.a.w. iemand iets zou willen aandoen. Gevraagd waarom zijn niet naar de politie is gegaan, antwoordt verzoekster dat dit niet mogelijk was: het was donker, haar verkrachter was gemaskerd en zij heeft niets gezien waarmee ze hem zou kunnen identificeren. Verzoekster stelt zich de vraag hoe zij de politie zou hebben kunnen overtuigen. Gevraagd of zij medische hulp of verzorging heeft gezocht, antwoordt verzoekster ontkennend; zij wilde enkel maar vermijden dat haar echtgenoot het te weten zou komen. Gevraagd hoe het nu met haar gaat, stelt verzoekster dat ze zich beter voelt. Ze is niet meer zo gestresseerd en heeft geen nachtmerries meer. Gevraagd waarom zij een zelfmoordpoging heeft willen ondernemen, stelt verzoekster dat zij fysiek werd misbruikt en “dat haar lichaam misschien een signaal aan haar hersenen heeft willen geven”; zij stond onder een enorme stress en voelde zich gedwongen “haar lichaam weer proper te maken”. Verzoekster geeft op vraag van de voorzitter nog aan dat zij het haar echtgenoot ook nu nog niet zou durven vertellen; bij terugkeer naar Albanië zou hij een moord kunnen plegen en zichzelf zelfmoord. De advocaat die haar bijstaat, vraagt om verzoeksters zaak niet samen te voegen met deze van haar echtgenoot, zodat hij niet op de hoogte wordt gesteld van wat op zitting is gezegd. Zij geeft ook aan dat verzoeksters verklaringen een nieuw onderzoek door verweerder rechtvaardigen, zodat het aangewezen lijkt de bestreden beslissing te vernietigen. De voorzitter wijst erop dat zij deze mogelijkheid mee zal overwegen tijdens het beraad.”

Zoals geacteerd legt verzoekster ter zitting een tweede aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin erop wordt gewezen dat de lijst van veilige landen van herkomst voor de laatste keer werd hernieuwd bij het koninklijk besluit van 12 mei 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2024 en dat er nog geen nieuwe lijst is met veilige landen van herkomst sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren is verstreken. Verzoekster meent dat haar land van herkomst daarom niet langer als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd.

Verder stelt verzoekster dat de Europese Unie bezig is een lijst op te stellen van veilige landen van herkomst op Europees niveau en “dat een aantal landen, die op de lijsten van individuele landen staan niet hernomen werden op deze voorstellen”.

5. Met voormelde argumentatie ter zitting en in de tweede aanvullende nota brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 juni 2025.

5.1. Verzoekster voert vooreerst aan dat Albanië niet langer kan worden beschouwd als veilig land van herkomst omdat de lijst met veilige landen van herkomst niet meer werd hernieuwd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren is verstreken.

Bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet (BS 27 mei 2024). Derhalve kon de

verwerende partij op 7 februari 2025 overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 2 besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de lijst van veilige landen van herkomst na het verstrijken van een bepaalde termijn niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst *“ten minste eenmaal per jaar”* wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Geheel ten onrechte leidt verzoekster uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen.

Er wordt immers nergens bepaald dat er verplicht binnen het jaar na de inwerkingtreding van het laatste KB in de zin van voormeld artikel, een nieuw KB moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na het verlopen van een jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB.

De Vreemdelingenwet stelt enkel dat er *“ten minste eenmaal per jaar”* een lijst van veilige landen van herkomst wordt bepaald. Nergens wordt gesteld dat zodra een lijst van veilige landen van herkomst wordt opgesteld, deze slechts één jaar geldig is. Hieruit volgt dat de zinsnede *“ten minste eenmaal per jaar”* moet worden begrepen in het kader van de gewoontelijke betekenis van het woord ‘jaar’, met name minstens eenmaal per burgerlijk jaar.

Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad besluit bijgevolg dat het enkele feit dat er een jaar na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 nog geen nieuwe lijst werd gepubliceerd, niet kan worden aangewend om de geldigheid van de bestaande lijst in twijfel te trekken of om te concluderen dat Albanië niet langer als veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Deze conclusie zou enkel kunnen worden gemaakt indien in het burgerlijk jaar 2025 geen nieuwe lijst van veilige landen van herkomst in werking trad.

Waar verzoekster nog verwijst naar het Commissievoorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de vaststelling van een lijst van veilige landen van herkomst op het niveau van de Unie (COM (2025)186 final), leest de Raad hierin dat het vaststellen van veilige landen van herkomst niet enkel landen betreft die op een gemeenschappelijke EU-lijst figureren, met name Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Marokko, Tunesië en Kosovo, maar ook kandidaat-EU lidstaten. Immers bepaalt dit voorstel dat artikel 62, lid 1 van de Verordening 2024/1348/EU wordt gewijzigd als volgt:

“1. De landen waaraan de status van kandidaat-lidstaat voor lidmaatschap van de Unie is toegekend, worden op het niveau van de Unie als veilige landen van herkomst aangewezen [...].”

In de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 5 december 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan worden gelezen: *“In juni 2014 beslist de Europese Raad om aan Albanië de status van kandidaat-lidstaat te verlenen.”* (p. 18).

Het betoog dat verzoekster in de tweede aanvullende nota ontwikkelt faalt.

Bovendien brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen of landeninformatie bij waaruit zou blijken dat Albanië niet meer voldoet aan de materiële voorwaarden om als veilig land van herkomst te worden aangemerkt (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)).

5.2. Verzoekster herhaalt voorts haar verklaringen met betrekking tot de verkrachting waarvan zij in Albanië het slachtoffer was, zoals ze dit reeds in haar eerste aanvullende nota heeft gedaan.

Zij legt uit waarom zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet heeft verklaard dat zij wel degelijk werd verkracht en dat het voor haar moeilijk was om toelichtingen te verstrekken.

Hoewel er begrip is voor de terughoudendheid van verzoekster in het afleggen van verklaringen bij het CGVS omtrent de verkrachting, kan dit geen afbreuk doen aan de bevindingen in de beschikking *“dat deze situatie niets [wijzigt]aan de bovenstaande bevinding dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Zij heeft immers nooit aangifte gedaan van dit incident bij de politie (NPO, p. 10). In haar verzoekschrift geeft zij aan dat een aangifte doen niet vanzelfsprekend is in een land als Albanië waarin een overheersend machistische cultuur heerst, maar neemt hiermee niet weg dat zij de politie nooit op de hoogte heeft gebracht. De Raad wijst erop dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat

bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Door niet naar de politie te gaan, stelde verzoekster hen dan ook niet in de mogelijkheid om haar te beschermen en op passende wijze te reageren.

[...]

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoont dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.”

Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen alsook te herhalen wat zij in haar verzoekschrift en haar eerste aanvullende nota reeds aanvoerde, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Haar verklaring ter terechtzitting dat zij niet naar de politie is gegaan omdat haar verkrachter gemaskerd was en zij niets heeft gezien waarmee ze hem had kunnen identificeren, neemt niet weg dat in het kader van een politie- en/of gerechtelijk onderzoek er verschillende manieren zijn om een dader van verkrachting te identificeren, onder meer via forensisch onderzoek. Verzoeksters verklaring kan bijgevolg niet overtuigen.

Verzoekster toont met haar betoog ter terechtzitting niet aan dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht aangestipt: *“Dat uw partner op de hoogte zou raken van dit incident indien u naar de politie zou gaan en dat hij dan iemand zou vermoorden of iemand hem zou vermoorden, is niet meer dan een veronderstelling van uwentwege.”* Met het louter herhalen van eerder gedane verklaringen, doet verzoekster hierover niet anders denken.

De Raad herhaalt dat hij kan aannemen dat voormelde gebeurtenis in het leven van verzoekster haar zwaar raakt, maar dit kan niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de bevinding dat zij beroep kan doen op bescherming door de Albanese overheid. Verzoekster toont evenmin aan dat zij geen beroep kan doen op psychologische of medische ondersteuning bij terugkeer naar Albanië.

Verzoekster brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.3. Verzoekster laat de overige gronden van beschikking ongemoeid, zodat deze gehandhaafd blijven. De Raad wijst er verder op dat het beroep van haar echtgenoot, gekend onder rolnummer 333 476, door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 338 837 van 6 januari 2026.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om jaar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. MAES TORRES LOREDO